

[Ih Christensen.]

sket over, at det ikke var der — en tilkendegivelse fra regeringens side af, hvad målsætningen er for den europæiske politiske union.

Ordførerne for socialdemokratiet og det radikale venstre var begge inde på — og jeg tror endda, hr. Ivar Nørgaard sagde, vi skulle have en liste over dem — de områder, man mener den europæiske union skulle omfatte. Det er på tide, at det sker, vi har jo hidtil fra EF-tilhængernes side overhovedet ikke fået opstillet nogen målsætning for det europæiske politiske samarbejde, hvad man vil med en politisk union; tværtimod er man veget udenom, hver eneste gang man er blevet spurgt: hvad er egentlig målsætningen, hvad bør den efter den danske regerings holdning omfatte? For hvis man ikke tilkendegiver en sådan målsætning og har parlamentarisk dækning derfor, så har man ingen parlamentarisk dækning for sin politik på dette område, og så bevirker det i hvert fald, at det minimum af indflydelse, vi eventuelt kunne få på Europapolitikken, fuldstændig forskertses.

Derfor vil jeg også denne gang appellere til regeringen, at den dog kommer lidt ud af busken med hensyn til, hvad den egentlig vil på dette område.

Københavnerrapporten siger på side 10, idet den omtaler det såkaldte kommunautære samarbejde, altså samarbejdet inden for de traktatmæssige områder og det udenrigspolitiske samarbejde, der jo er optrappet, at begge former for samarbejde har til formål at bidrage til udvikling af den europæiske enhedsproces.

Der er altså ingen tvivl om, at denne sondring mellem det uden for traktaten liggende samarbejde af hovedsagelig udenrigspolitisk art og så det traktatmæssige samarbejde er en fiktion, og at det hele må ses som en enhed i retning af at gennemføre denne omfattende politiske union med en fælles udenrigspolitik, et Europa, som det skrives, der taler med én stemme.

En sådan politik har denne regering intet folkeligt mandat til at føre, for det ligger jo langt uden for de præmisser, som vælgerne havde for sig, da de den 2. oktober 1972 stemte om Danmarks medlemskab af EF. Det er påpeget også fra anden side, og derfor er det vigtigt også gennem en afstem-

ning i dette folketing, at finde ud af, i hvilket omfang regeringen i virkeligheden har dækning for en sådan politik.

Når jeg i starten nævnte, at der i hvert fald var ét område, hvor regeringen i høj grad var uforsigtig i dette papir, i denne redegørelse, skylder jeg at sige, hvad det er. Det er nederst på side 11 i ministerens tale, hvor han skriver:

„Efterhånden som nye områder inddrages i det allerede eksisterende samarbejde, vokser behovet for at styrke og effektivisere fællesskabets institutioner. Dette gælder såvel Kommissionen som Parlamentet.“

Vil det sige, hr. minister, at regeringen er indstillet på at medvirke til, at Europaparlamentets beføjelser bliver udvidet? Hvis det er tilfældet, bør regeringen sige det ganske klart, og så bør folketinget prøve, om regeringen virkelig har mandat hertil. Hidtil har Danmark jo modsat sig en udvidelse af Europaparlamentets budgetbeføjelser, som netop kan blive den krumtap, hvorom en øget integration kan komme til at dreje sig.

Jeg advarer på det stærkeste imod regeringens udtalelser på dette punkt, som imidlertid falder strålende sammen med Kommissionens skrivelse til Rådet af 30. april 1973, hvor Kommissionen med henblik på den økonomisk-monetære union skriver:

„I øvrigt er Kommissionen af den opfattelse, at en stadig hyppigere anvendelse af bestemmelserne i EF-traktatens artikel 235 rejser et særligt problem. Man står faktisk her ved grænserne for anvendelse af traktaten og dens ændring“ — altså artikel 236 og hele den procedure med hensyn til folkeafstemning eller 5/6 flertal, der er knyttet dertil.

Det vil altså sige, at man tilsyneladende kan konstatere en rørende overensstemmelse mellem Kommissionens holdning med hensyn til øget integration og beføjelser til Parlamentet og så regeringens holdning, hvis denne fortolkning er rigtig, men ministeren kan jo senere få lejlighed til at klarlægge, hvad regeringen egentlig mener på dette område. Jeg tror altså ikke, regeringen har parlamentarisk dækning for en så vidtgående politik, men det vil være rart — og tiden må være her og nu dertil — at konstatere, om en sådan parlamentarisk dækning foreligger.

Jeg vil lige til sidst beskæftige mig lidt